

футбольним клубом "Ворскла" побудовано 5 футбольних полів.

Даний період також підвищився рівень проведення фізкультурно-оздоровчої роботи в мусті, а саме організація спортивних свят, спортивних фестивалів, показових виступів; покращилася робота в місцях масового відпочинку та за місцем проживання; налагоджена співпраця з фізкультурно-спортивними товариствами та громадськими організаціями в напрямку якісної фізкультурно-оздоровчої роботи в соціально-побутовій та виробничій сфері.

У статті висвітлена ефективність виконання Полтавської комплексної програми "Фізичне виховання - здоров'я нації". Реалізація головної мети – розвитку та покращення здоров'я полягає в організації змагань та досягненні високих результатів у спорті, залучення всіх верств населення до фізкультурно-оздоровчої роботи.

РЕКРЕАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В РАМКАХ ПРОГРАМИ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

АНДРІЙ КУХТІЙ, РОКСОЛАНА СТЕФАШКО

Львівський державний інститут фізичної культури

У сучасному світі відпочинок, рекреація, туризм, оздоровлення є великою соціальною цінністю. Тому за останні кілька десятиліть у світі поступово зростає їх значення. Це пов'язано, в першу чергу, із значним зростом прибутків населення економічно розвинутих країн, зростанням загальноосвітнього рівня людей, розвитком транспортного сполучення. У багатьох державах обслуговування рекреантів стало не лише самостійною сферою економіки, але й життєво необхідною формою задоволення потреб людини. У низці країн державна рекреаційна політика ведеться в рамках регіональних програм економічного розвитку і спрямована на те, щоб розвиток рекреації сприяв піднесенню відсталих районів. Вона допомагає економічному розвитку тих територій, де немає ніяких перспектив розвитку промисловості, забезпечуючи зростання прибутків населення і збереження історичного та культурного середовища. Туризм і рекреація є одними з найбільш вагомих джерел утворення робочих місць. Це одна з небагатьох галузей економіки, де залучення нових технологій не призводить до скорочення працюючого персоналу [3].

Не залишається осторонь від цих процесів і Україна. З прийняттям у вересні 1995 року Закону України "Про туризм", а у 2000 році - Закону України "Про курорти", держава зобов'язалася створити сприятливі умови для рекреаційно – туристичної діяльності й таким чином подолати кризову ситуацію, у якій сфера опинилася на початку 90-х років. Наявний величезний природний потенціал в Україні вимагає конкретних кроків для розвитку рекреаційно – туристичної інфраструктури [1].

Разом з тим, кількість рекреантів у 1990-1993 роках зменшилась на 80% у порівнянні з аналогічними періодами попереднього десятиліття. Цей

процес занепаду, значною мірою продовжується і сьогодні, особливо у стосовно до внутрішнього туризму на території України. Більше того, в умовах, коли старі ринки втрачені, Україна, як усі інші країни, повинна вести конкурентну боротьбу як за внутрішній, так і за міжнародний ринки [4].

На міжнародному ринку Україна фактично не відома як країна з розвинутою рекреаційною індустрією. На сьогодні маркетинг туристичного потенціалу України на міжнародному ринку не ведеться [5]. Будучи однією з найбільших країн Європи, вона не має жодного туристичного представництва за кордоном.

Для визначення можливих подальших пріоритетних напрямків та етапів розвитку рекреаційного комплексу України, розробки заходів їх реалізації необхідно охарактеризувати ті основні перешкоди, які зумовили фактичний занепад галузі у 1990 – 1993 роках і на даний час заважають ефективно використовувати всі сприятливі фактори. Найсуттєвішими перешкодами є наступні [2]:

1. Негативний імідж України в цілому щодо проведення відпочинку на її території. Відсутність належної реклами.
2. Транспортні труднощі, пов'язані з приїздом в Україну та пересуванням по її території. Візовий режим.
3. Низький рівень розвитку інфраструктури, якості продукції і послуг.
4. Недосконалість нормативно – правової бази забезпечення рекреаційної діяльності, несприятливий клімат інвестування.

Врахування основних вищезазначених проблем розвитку рекреаційного комплексу України та наявних позитивних галузеутворюючих факторів дають підстави передбачити етапний процес становлення рекреації в державі.

Необхідно докласти всіх зусиль для збереження існуючої бази туристично – рекреаційного та санаторно-курортного комплексів, здійснити заходи пошуку потенційних інвесторів і забезпечити залучення їх коштів в підприємства галузі. В цей же час на державному рівні слід встановити правовий режим максимальної підтримки і стимулювання рекреаційної галузі, що дозволить створити широкий спектр конкурентноспроможних рекреаційних продуктів.

Більш масштабні рекреаційні об'єкти і продукти потребують певного проміжку часу для посідання відповідного місця на ринку послуг. Тому сформування їх кінцевого вигляду і реалізації можна віднести до другого етапу. На цьому етапі основна увага повинна приділятися реструктуризації всього туристично-санаторного господарства, створенню мережі сучасних комфортабельних санаторіїв, туристичних баз, баз відпочинку, готельних установ, які надають широкий спектр рекреаційних та супутніх послуг.

Отже, реалізацію рекреаційних послуг в цей час необхідно виводити на рівень розвинутих європейських держав (Німеччина, Великобританія, Франція) та США, а основний принцип індустрії відпочинку і оздоровлення повинен передбачати максимально можливе збільшення грошових надходжень від реалізації конкурентоспроможних якісних послуг.

Література:

1. Бальнеологічні курорти та мінеральні води країи Карпатського регіону // Довідник 2000. – Ужгород, 2000. – 84 с.
2. Бовман Б. Пропозиції щодо ролі туристичних відділів та управлінь обласдержадміністрацій у маркетингу та розвитку туризму. – Л., 2000. – 37 с.
3. Мацола В.І. Рекреаційно – туристичний комплекс України. – Львів, 1997. – 259 с.
4. Сочка К.А. Шляхи розвитку рекреаційного комплексу Закарпаття в умовах становлення ринкових відносин : Науковий вісник Ужгородського університету. Серія – Медицина. – Ужгород, 1998. – 162-165 с.
5. Фленері Д. Маркетингова стратегія та план діяльності на 2001 рік. Карпатський регіон України : Засідання наглядової ради PRUK – 9802 № 5 від 16.10.2000 року. – Львів, 2000. – 22 с.

РЕКРЕАЦІЙНО-ТУРИСТИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ УКРАЇНИ АНДРІЙ КУБІН, ЮРІЙ БАЙЦАР, ЮЛІЯ КОВАЛЬ

Львівський державний інститут фізичної культури

Туризм — багатогранне явище, що поєднує економічні, соціальні, культурні та екологічні аспекти. Має, практично, невичерпний потенціал для постійного розвитку, тісно поєднується з багатьма галузями економіки, що зумовлює його провідне місце у соціально-економічному житті країн і народів.

Туристична діяльність у розвинутих країнах є важливим джерелом підвищення добробуту держави. В Україні з її багатою історичною спадщиною і безцінними рекреаційними ресурсами туристичний бізнес розвивається з переважною орієнтацією на виїзд і лише невелика їх частина працює на запрошення гостей. В Україні з її економічними проблемами надходження грошей із сфери туризму могла б стати стабільним джерелом прибутку. Це галузь світової економіки, що характеризується високими темпами розвитку. Так, якщо у 1950 р. туристичні подорожі здійснили 25 млн осіб, то за півсторіччя їх кількість збільшилася у 30 разів і у 2005 р., за даними Всесвітньої туристичної організації (ВТО), досягла 750 млн осіб.

Україна, поки що, не належить до світових лідерів за кількістю відвідань туристами. Однак, особливості її географічного розташування та рельєфу, сприятливий клімат, багатство природно-ресурсного, історико-культурного та туристично-рекреаційного потенціалу створюють можливості для інтенсивного розвитку внутрішнього та іноземного туризму.

На території країни діє 5 національних природних парків, 15 державних заповідників, заказники, дендропарки, пам'ятки садово-паркового мистецтва, що належать до природоохоронних територій. Серед останніх такі відомі, як Леканія-Нова, Шацький національний природний парк, дендропарк «Софіївка», «Олександрія», Тростянецький дендропарк, парк у Качанівці, острів Хортиця та ін. Водні ресурси, лісові, каньйони Дністра (на Тернопільщині), пам'ятки